

Ako Fridolín maškrtil

Na vysokom brale stojí starý, majestátny hrad. Mamičky a oteckovia tu chodia s deťmi obdivovať nádherné starožitné vázy a ligotavé rytierske brnenia. Šepká sa, že na tomto hrade straší...

Myslíte si, že duchovia nejestvujú? Ak áno, mýlite sa! Na tomto starobylom hrade skutočne býva rodinka duchov: duch Hugo, biela pani Margarétka a ich synček, malý ducholík Fridolín. Žijú tu už dlhých tristo rokov.

Kedysi dávno bol Hugo mocným kráľom. Zlý čarodejník ho však začaroval a s ním i celú jeho rodinu. Odvtedy žijú na vlastnom hrade ako duchovia. Ale strašia iba v noci, keď všetci návštevníci odídu a na hrade zostane iba pán kastelán s pani kastelánkou. To sú ľudia, ktorí na hrade bývajú a starajú sa, aby vždy, keď prídu noví návštevníci, celý hrad žiaril krásou a čistotou.

Pani kastelánka udržiava na hrade poriadok, utiera prach zo vzácných váz a brnení, zametá a umýva veľké hradné schody. Pán kastelán má na starosti záhradu a park. Pravidelne kosí trávu, strihá stromčeky a vysádza okrasné kvietky.

Obaja vedia, že na hrade žijú duchovia. Neraz sa z veže ozýva *húúúúúúúú* a *fjúúúúúúúú*. Nič si však z toho nerobia a hovoria si, že hrad je aspoň dobre strážený pred nevítanými hosťami.

Aj duchovia si zvykli na pána kastelána a pani kastelánku a nikdy im nič zlé nevyviedli. Až na nezbedníka Fridolína, ktorý je veľmi zvedavý. A navyše aj poriadne maškrtný.

Pani kastelánka je vychýrená kuchárka a pre svojho muža pripravuje samé dobroty. Keď začala v hradnej kuchyni variť a vypekať, vôňa pečeného mäsa alebo bábovky sa šírila po celom hrade. Fridolín nedokázal odolať pokušeniu. Vždy zlietol ku kuchyni a privoniaval. Nevedel sa nasýtiť omamných vôní. Občas zletel aj dolu komínom a rozfúkal kastelánke pahrebu v peci.

„Ale, ale, zasa ty!“ hnevala sa naoko pani kastelánka a hrozila prstom ku komínu. „Ja ten obed dnes asi nedovarím!“ sťažovala sa svojmu mužovi.

„Naozaj si myslíš, že v komíne je duch?“ smial sa pán kastelán.

„Určite! Aha, pozri, zasa mi rozfúkal pahrebu! A včera mi zhodil pokrievku z hrnca! To je ale nezbedník!“

Fridolín si z rečí a hromženia pani kastelánky nič nerobil. Vesele si lietal po celom hrade a roztopašne vystrájal. Ale najradšej zo všetkého ovoniaval dobroty pani kastelánky.

„Fridolín, Fridolín,“ karhal ho ocko Hugo, „keď budeš často lieťať do kuchyne, z toľkých vôní priberieš a nezmesiš sa do kľúčovej dierky. Neprejdeš cez ňu!“

„Ááááale, to sa nestane,“ mávol neviditeľnou rukou ducholík a odletel znova do kuchyne.

„Ej, ej, toto dobre nedopadne!“ krútila hlavou mamka a pripla si do vlasov dve biele margarétky.

A stalo sa, čo predpovedali rodičia malého uličníka: Fridolín pribral, až hrôza pozerateľ. Už to nebol ich malý, roztomilý synček, ale okrúhly, veľký Fridolín.

Jedného dňa chcel ako zvyčajne prejsť cez kľúčovú dierku a... nešlo to. Vopchal sa do polovice a zakliesnil sa. Nemohol sa pohnúť ani von, ani dovnútra.

„Jááááj, pomôžte mi niekto! Zasekol som sa, uáááááá!“ kričal a plakal. Jeho žalostné nariekanie a lamentovanie sa nieslo celým hradom. O chvíľu boli pri ňom vystrašení rodičia.

„Ja som to vedel, ja som to vedel,“ bezradne zalamoval rukami ocko Hugo a poletoval okolo preľaknutého Fridolína.

„Čo budeme teraz robiť?“ strachovala sa mamka Margarétka.

„Stiahni bruško, poriadne!“ prikázal ocko Hugo.

Fridolín sa poslušne nadýchol a stiahol bruško. Mamka ho tlačila z jednej strany, ocko ho ťahal z druhej. A mali veru čo robiť, aby ho vytiahli! Napokon sa im to predsa len podarilo.

Vravel som, že sa to stane,“ hneval sa ocko Hugo. „Fridolín, musíš schudnúť, aby si bol ako predtým. Budeš cvičiť!“

„A nestačí, že viem lietať?“ opatrne vyzvedal Fridolín.

„Ty vieš lietať?“ zasmial sa ocko. „Veď v poslednom čase sa len zakrádaš popri stenách do kuchyne, aby si sa nadýchal vône rôznych dobrôt! Pani kastelánka dobre varí, ale aj s pánom kastelánom denne pracujú v záhrade i na hrade. Hýbu sa! A ty? Kedy si sa naposledy preletel po hrade? Iba by si maškrtil a leňošil. Takto to ďalej nepôjde! Hneď zajtra ráno začneme s rozcvičkou!“

„Ale mne sa nechce,“ mrnčal ducholík.

„Neodvrávaj!“ nedal sa obmäkčiť ocko. „A teraz šup do postele!“

Fridolín si vzdychol a pobral sa do svojej komôrky. Keď sa uložil do postieľky a zaspal, snívalo sa mu, že je taký veľký a ťažký, že sa nevládzne hýbať. Prebudil sa celý spotený.

„Dobré ráno, Fridolín! Slnko je už vysoko, môžeme cvičiť v záhrade!“ budil ho ocko Hugo.

„Ešte chvíľočku,“ žobronil nešťastný ducholík.

„Nič také, ide sa cvičiť!“ prísne povedal ocko Hugo „Pozri sa, aj mamička ide cvičiť s nami!“

„Kvôli línii,“ usmiala sa mamička.

Ocko Hugo stiahol z Fridolína prikrývku a s mamičkou mu pomohli vstať. Potom sa spoločne vybrali do záhrady.

„Najskôr budeme krúžiť hlavou dookola, potom kmitať doprava a doľava, potom zasa doľava a doprava,“ predcvičoval ocko.

„To je nič, to zvládnem,“ poslušne cvičil Fridolín. „Toto je tá rozcvička?“ čudoval sa. Zdalo sa mu to celkom zábavné.

„A teraz dvíhame paže hore a dole,“ pokračoval ocko Hugo.

Ale to už pre malého ducha nebolo veľmi príjemné.

„Božia ma ruky, už nevládzem,“ fňukal Fridolín.

„Cvič a nerozprávaj! Maškrtiť si vládala? Musíš teraz tie maškrtky vypotiť! Veď chceš ešte niekedy lietať po komínoch, či nie? Ale keď budeš usilovný, pustím ťa občas k pani kastelánke okúsiť voňavé dobroty,“ sľúbil mu ocko.

A malý Fridolín sa naozaj snažil. Každé ráno vstal a pustil sa do rozcvičky, ani ocka už nepotreboval. Po niekoľkých dňoch sa cítil lepšie a omnoho ľahšie sa mu lietalo. Jedného dňa preletel cez kľúčovú dierku, ani nevedel ako. Spamätal sa až na druhej strane. Od radosti urobil niekoľko roztopašných kotrmelcov.

„Huráááá, podarilo sa! Ocko, mamičkááá!“ jeho radostný krik sa ozýval po celom hrade.

„Čo sa stalo, Fridolíno?“ zjavili sa pri ňom rodičia.

„Preletel som cez kľúčovú dierku! Už som ako predtým!“ smial sa šťastný ducholík a veselo poletoval dookola.

„Výborne, Fridolín! Za odmenu môžeš ísť za pani kastelánkou. Tuším dnes piekla lekvárové buchty,“ žmurkol na neho ocko.

„Ďakujem, ocko! Ale privoniam iba trošku,“ odvetil Fridolín. „Takto sa cítim lepšie,“ ukázal rukou na svoje telíčko a rýchlosťou blesku odletel do kuchyne.

Od tých čias bolo znova na starom hrade veselo. Malý nezbedník vystrájal ako predtým, ale pamätal na ockove slová a každý deň začínal rannou rozcvičkou.

Usmievala sa aj pani kastelánka. Nevedela, prečo sa ducholík dlhšiu dobu v kuchyni neukázal. Keď začula, ako opäť vystrája v komíne, pošepala svojmu mužovi: „Tuším sa k nám duchovia vrátili. Bez nich to tu nebolo ono.“

„Veru,“ prikývol pán kastelán. „Tiež som si na nich už zvykol. Bez nich tu bolo otupno.“

Len čo to malý Fridolín začul, vletel do komína ako blesk, rozfúkal pahrebu, privoňal k čerstvo upečeným buchtám a chytro preletel cez kľúčovú dierku. Za ním sa ozývalo spokojné *húúúúúú* a *fjúúúúúú* a v diaľke *juchuchúúúúúú!*